

Diumenge tercer de Quaresma / A

Lectura primera

Ex 17,3-7

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dóna un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel.

I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?»

Salm responsorial

94,1-2.6-7.8-9 (R.: 8)

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa,
aclamem la roca que ens salva;
presentem-nos davant seu a lloar-lo,
aclamem-lo amb els nostres cants.

R. Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor:
«No enduriu els vostres cors.»

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo,
agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat;

ell és el nostre Déu,
i nosaltres som el poble que ell pastura,
el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu:
«No enduriu els vostres cors com a Meribà,
com el dia de Massà en el desert,
quan van posar-me a prova els vostres pares,
i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

Lectura segona

Rm 5,1-2.5-8

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que sóc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no teniu res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou.»

[Ell li diu: «Vés a cridar el teu marit i torna.» La dona li contesta: «No en tinc, de marit.» Li diu Jesús: «Tens raó: n'has tingut cinc, i l'home que ara tens no és el teu marit. Això que has dit: "No en tinc, de marit", és veritat.» Ella li diu:]

«Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adoreu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adorea; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies sóc jo, que parlo amb tu.»

[Llavors mateix arribaren els deixebles. S'estranyaren que parlés amb una dona, però cap d'ells no gosà preguntar-li què volia o de què parlava amb ella. La dona deixà estar la gerra i se n'anà al poble a dir a la gent: «Veni a veure un home que m'ha dit tot el que he fet. No serà el Messies?» La gent sortí del poble i anà a trobar-lo.

Mentrestant els deixebles li deien invitant-lo: «Mengeu, rabí.» Però ell els contestà: «Jo, per menjar, tinc un altre aliment que vosaltres no sabeu.» Els deixebles es preguntaven entre ells: «És que algú li ha portat menjar?» Jesús els diu: «El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i acomplir la seva obra. Vosaltres dieu: "Quatre mesos més i ja serem a la sega." Doncs jo us dic: Alceu els ulls i mireu els camps: ja són rossos, a punt de segar. El segador ja rep la part que li toca i recull el gra per a la vida eterna, perquè s'alegrin plegats el sembrador i el segador. En aquest cas té raó la dita «un és el qui sembra i un altre el qui sega». Jo us he enviat a segar on vosaltres no havíeu treballat.

Són altres, que van treballar-hi; vosaltres sou sobrevinguts, en el treball que ells havien fet.»]

Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell [per la paraula de la dona que assegurava: «M'ha dit tot el que he fet.»] Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»